

Λόγος
Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ Συνάξει
τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν
Α' Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου
Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ
καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ

Τὸ Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας

Ἡ φωτιστικὴ καὶ θεοποιὸς Χάρις τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν, διὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἥς τὴν ἰδιαιτέραν ἐνίσχυσιν, ὁδηγίαν καὶ προστασίαν ἐπικαλοῦμαι κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμήν, προηγουμένης ὅπως πάντοτε τῆς πολυτιμῆτου εὐχῆς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ.

* * *

Σήμερα, κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴν Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ὁπότε τελοῦμε τὴν Ἱερὰ Σύναξιν τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν: Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ· σήμερα, λέγω, ἀκούγεται εὐκρινέστερά πως ἡ παλαμικὴ προτροπὴ:

«Πρὸς τὸ παιδαγωγεῖον τῶν Πατέρων ἀναβιβάσωμεν ἑαυτούς»¹!

Σήμερα, ὁπότε διὰ μέσου τῆς συγκρητιστικῆς αἵρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, πλήττε-

1. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Συγγράμματα τ. Α', Ἐπιστολὴ Α' Πρὸς Βαρλαάμ, § 32, σελ. 243-244, στχ. 28, Π. Χρήστου, Θεσσαλονίκη 1962.

ται ἀναφανδὸν τὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων*, εἶναι εὐκαιρία νὰ τονίσουμε, μάλιστα μὲ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι, ὅτι

«τὸ διδασκαλεῖον τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἱερῶν Πατέρων εἶναι ἀληθέστερον τῶν διδασκαλείων τῶν ἀνθρώπων»².

Σήμερα, οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ Στυλοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας στηρίζουν ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους *Ἀντι-οικουμενιστὰς* στὴν ἀκοινωνησία μὲ τοὺς καινοτόμους *Οἰκουμενιστὰς*, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμολογοῦν καὶ δὲν ἐνεργοῦν ὅπως διαλαμβάνει τὸ *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας*, δηλαδὴ

«κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα»³.

* * *

Ποιοὶ ἦσαν ὁμως οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ αὐτοὶ Φωστῆρες τῆς Ἀληθείας καὶ γιατί ἄρά γε εἶναι ἐξόχως σημαντικὴ σήμερα ἡ μαρτυρία τους;

α. Ὁ *πρῶτος* Φωστήρ, ὁ Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἔζησε καὶ ἔδρασε τὸν Θ' αἰ. (περ. 820-893), ἀπὸ δὲ τῆς χειροτονίας του (858) ἀνεδείχθη προμαχὼν ἀδιάσειστος καὶ ἀπέκρουσε μὲ τρόπον ἀποφασιστικὸν καὶ ἀποτελεσματικόν, πάντοτε δὲ μέσα στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Συνοδικότητος, τὶς Κανονικὰς, Ἐκκλησιολογικὰς καὶ Δογματικὰς παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ τὶς ὑπερφίαλες ἀξιώσεις τοῦ τότε ἀναδυομένου δυσσεβοῦς Παπισμοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀρχομανοῦς παποκαίσαρος τῆς Ρώμης Νικολάου Α' (περ. 800-867).

Ἐάν ὁ Φωτῶνυμος καὶ Φωτολόγος Φώτιος δὲν ἔπραττε κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη ἐποχὴ τὸ ἐκκλησιαστικὸν του χρέος, τότε ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις θὰ εἶχε ἐκμηδενισθῇ, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες θὰ εἶχαν πλήρως ἀθετηθῇ, οἱ Πνευματοφόροι Πατέρες θὰ εἶχαν ἀγνοηθῇ, τὸ Ἱερὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως θὰ εἶχε νοθευθῇ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ εἶχε μεταβληθῇ σὲ ταπεινὴ θεραπαινίδα τοῦ θρη-

2. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐγχειρίδιον, σελ. 110, ἔκδοσις γ', Σωτ. Σχοινᾶ, Βόλος 1969.

3. Τριῶδιον, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, *Συνοδικόν*.

σκευτικο-πολιτικού Ἀρχοντος τοῦ Βατικανοῦ, τὸ δὲ ἔθνος μας θὰ εἶχε ὁδηγηθῇ στὴν ἄβυσσο τοῦ φραγκο-λατινισμοῦ.

Ἦ Ἱερώτατος Φώτιος, μὲ τὰ θεόπνευστα ἀντι-παπικὰ Συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα καταδικάζουν τὸ αἰρετικὸν *Filioque*, ὡς καὶ ἄλλες λατινικὲς καινοτομίες καὶ τὸ ἀντι-εκκλησιαστικὸν *Πρωτεῖον* τῆς Ρώμης, μᾶς ἐκληροδότησε «**ἓνα ὄπλοστάσιον μὲ ὄπλα ἔτοιμα γιὰ μελλοντικὴ χρῆσι**»⁴ στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς συνεχῶς ἐπιδεινουμένης παναιρέσεως τοῦ Παπισμοῦ.

β. Ὁ δεῦτερος τῆς λαμπροφανοῦς τριάδος τῶν Νέων Ἱεραρχῶν,

ὁ μέγας ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἔζησε καὶ ἀγωνίσθηκε κατὰ τὸν κρίσιμο γιὰ τὴν Ρωμαιοσύνη ΙΔ' αἰ. (1296-1359), ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1334, μετὰ σπανίας θεολογικῆς δυνάμεως, κατεπολέμησε μὲ εἰδικὰ Συγγράμματα τόσο τὴν τριαδολογικὴ αἵρεσι τοῦ *Fi-*

lioque, ὅσο καὶ τὴν σωτηριολογικὴ αἵρεσι τῶν κτιστῶν δῆθεν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὴ ἐξετέθη ἀπὸ τὸν λατινόφρονα Μοναχὸ Βαρλαάμ, στὴν καταφορά του ἐναντίον τοῦ Ὁρθοδόξου Ἠσυχασμοῦ.

Ἦ «Παλαμικὴ Θεολογία», ἡ ὁποία ἐπεκυρώθη κατ' ἐπανάληψιν Συνοδικῶς (1341, 1347, 1351),

«ἀποτελεῖ ἔκθεσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ σύνοψιν τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως δεκατριῶν ὁλοκλήρων αἰώνων»⁵,

ἀνεδείχθη δὲ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀρραγὴς τῆς Ὁρθοδοξίας βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλύονται τὰ κύματα τῆς λατινικῆς παναιρέσεως, τοῦ δυτικοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τοῦ φραγκο-παπικοῦ εὐσεβισμοῦ.

γ. Ὁ τρίτος τῶν θεοδοξάστων Νέων Ἱεραρχῶν, ὁ δικαίως καὶ προσφυῶς ἀποκληθεὶς *Ἀτλας τῆς Ὁρθοδοξίας*, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου, διέλαμψε ἀκριβῶς κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς τραγικῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως

⁴ J. Gill, Ἡ Σύνοδος τῆς Φλωρεντίας, σελ. 4, ἔκδοσις «Καλοῦ Τύπου», Ἀθῆναι 1962.

⁵ Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β', σελ. 620, ἔκδοσις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969.

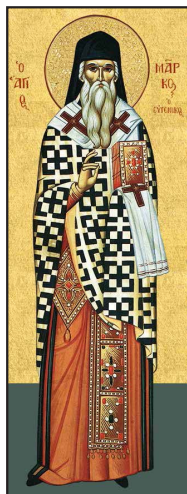
(περ. 1392-1444/5), συμμετέσχε στην ψευδο-σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439) καὶ ὑπερασπίσθηκε με ἀπαράμιλλο σθένος τὶς ὀρθόδοξες θέσεις κατὰ τῆς λεγομένης Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Καὶ σὴν μὲν Φλωρεντία ὁ ἀκατάβλητος Μᾶρκος ἔστησε μέγα καὶ αἰώνιο τρόπαιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπέτρεψε τὸν ἐκλατινισμό καὶ τὸν ἀφελληνισμό τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ ἱερὸς ἀγὼν αὐτοῦ συνεχίσθη σὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, προκειμένου

«νὰ ἀποδείξῃ παράνομον, ἀντικανονικὴν, ἀντορθόδοξον καὶ ἄκυρον τὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ὑπογραφέντα ὑπὸ πάντων ὄρον τῆς ψευδοῦς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικὸς μᾶς ἄφησε ὡς ἱερὰν κληρονομίαν τὰ πνευματοκίνητα Συγγράμματά του, διὰ τῶν ὁποίων στηλιτεύει τὶς πλάνες τῶν Λατίνων: καταγγέλει τὴν παράνομη προσθήκη τοῦ *Filioque*, ἀπορρίπτει τὸ παπικὸ *Πρωτεῖον*, καταδικάζει τὸ *Καθαρτήριο* *Πῦρ* καὶ τὰ *Ἄζυμα*, συνεχίζει δὲ καὶ με ἐξαιρετικὸ θεολογικὸ δυναμισμό ἐπαναδιατυπώνει καὶ ἀναπτύσσει τὴν Παλαμικὴ Διδασκαλία περὶ διακρίσεως τῆς Θείας Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας, ἡ ὁποία

«σφραγίζει ἀνεξιτήλως σύμπασαν τὴν ὀρθόδοξον Σωτηριολογίαν, Ἐκκλησιολογίαν καὶ Ἀνθρωπολογίαν», ἐφ' ὅσον ἡ «διάκρισις» αὐτὴ «ἐξασφαλίζει τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τῆς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἡμῶν σχέσε-

6. Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπιλάλη, αὐτόθι, σελ. 64.

• Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, με τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς μετα-φλωρεντιανῆς δραστηριότητός του, ἀνεδείχθη σὲ γνήσιο ἐνσαρκωτὴ τοῦ Ποιμένου-Ἐπισκόπου τῆς Πατρικῆς Παραδόσεως, ἐν καιρῷ μάλιστα αἰρέσεως:

«Ὅταν πάντες οἱ ἐπίσκοποι προδίδουν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐπίσκοπος βλέπει πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ὡς ποιμνίον του καὶ ἴσταται ἀγρυπνος εἰς τὴν ἐπαλξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐτοιμος νὰ δώσῃ τὴν μάχην πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, διότι τότε δὲν κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἄλλοτριοεπίσκοπος, ἀναλαμβάνων τὴν μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀντιθέτως, εἰς ὥραν κινδύνου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄλλοτριοεπίσκοπος καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του ἐπισκοπὴν ἀποδεικνύεται ὁ ἐπίσκοπος, ὁ προδίδων τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀλήθειαν, ὡς ἀλλότρια φθεγγόμενος καὶ ποιῶν» (αὐτόθι).

ως καὶ ἐγγυᾶται οὕτω τὴν γνησιότητα τῆς ἡμετέρας
σωτηρίας»⁷.

Ὁ μέγας αὐτὸς Φωστὴρ τῆς Ἐφέσου ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζῃ
καὶ σήμερα τὸν μαρτυρικὸ δρόμο τῶν Ὁρθοδόξων Ἀνθενωτικῶν.

* * *

Ἡ σύντομος αὐτὴ ἀναδρομὴ στὴν ἀνεκτίμητη προσφορὰ τῶν
Ἀγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, προσφορὰν ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ
γραφίδι, ἐλπίζω ὅτι μᾶς βοηθεῖ νὰ προσεγγίσωμέ πως τὸ **Θεῖο**
Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας⁸.

Ἐνας Ἐπίσκοπος λαμβάνει τὸ χάρισμα, ἀνεξαρτήτως δικαιο-
δοσιακῶν καὶ ἐξουσιαστικῶν δομῶν, μάλιστα δὲ καὶ ἀντιθέτως
πρὸς αὐτάς, νὰ ἐκφράσῃ γνησιώτερα, βαθύτερα καὶ συνεπέστερα
ἀπὸ ἄλλους Ἐπισκόπους τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σημειωτέον δέ, ὅτι τοῦτο τὸ χάρισμα δὲν δίδεται ἀπροϋπο-
θέτως ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· ἀλλὰ, προϋποθέτει ἀπαραιτή-
τως τὴν πλούσια ἐμπειρία ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, τὴν **Ἡσυχαστικὴ**
καὶ Εὐχαριστιακὴ «πεῖραν», τὴν κάθαρσιν καὶ τὸν φωτισμόν,
τὴν χριστοκεντρικὴ θεωτικὴ ἐμπειρία⁹.

7. Πρβλ. **Ἱερομονάχου Εἰρηναίου Μπούλοβιτς**, Τὸ Μυστήριον τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ
Τριάδι Διακρίσεως τῆς Θείας Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας κατὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον
Ἐφέσου τὸν Εὐγενικόν, σελ. 473, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων -
39, Θεσσαλονίκη 1983.

• «Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἠνάγκασαν τὸν Ἅγιον Γρηγόριον (Παλαμᾶν) νὰ
προβῇ εἰς τὴν ἐπανερμηνεῖαν καὶ σύνθεσιν τῆς πατερικῆς παραδόσεως, δὲν
ἦσαν θεωρητικοί, ἀλλὰ σωτηριολογικοί· τὸ θέμα τῆς «διακρίσεως» ἦταν
«πρόβλημα ζωῆς ἢ θανάτου, σωτηρίας ἢ ἀπωλείας τοῦ ἀνθρώπου», ἦταν «κατ'
ἐξοχὴν σωτηριολογικὸν πρόβλημα καὶ οὐχὶ ἀναζητήσις ὄντολογικῶν ὁρισμῶν
τῆς θεότητος».

(**Μάρκου Ἀναστ. Ὁρφανοῦ**, Ἡ ὑπὸ τῶν Πατέρων Ἑρμηνεία τῆς Παραδόσε-
ως, σελ. 44, Ἀθήναι 1984)

8. Πρβλ. **Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου**, Πατρολογία τ. Α', σελ. 269, Ἀθήνα 1977.

9. «Εἰ γοῦν ὁ πείρα μαθόν», γράφει ὁ Ἱερὸς Παλαμᾶς, «μόνος οἶδε τὰς ἐνε-
ργείας τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς δὲ (ὁ Βαρλαάμ) πείρα οὐκ ἔγνωκε καὶ τοὺς πείρα
γνόντας οὐδαμῶς παραδέχεται, τίς ἔτ' ἀμφιγνοήσει μὴ ψευδολογίαν εἶναι
πᾶσαν τὴν περὶ τῆς θεοποιοῦ τοῦ Πνεύματος ἐνεργείας αὐτῷ γεγεννημένην
ἀδολεσχίαν, καὶ ταῦτα κατὰ τῶν ἐν πείρα ταύτης γεγονότων ἐξηνεγμένην
αὐτῷ, μηδαμῶς εἰδότες μῆτε ἂ λέγει, μῆτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦται;» «καὶ γὰρ
ἐκείνων (τῶν Ἀγίων) ἐστὶ λόγος, "μόνον εἰδέναι σαφῶς τὸν πείρα μαθόντα"
τὰς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος· ὁ δὲ τοὺς τοῦτο λέγοντας αἰρετικούς εἶναι δι-
ίσχυρίζεται».

(**Ἅγιον Γρηγορίου Παλαμᾶ**, ἐνθ' ἄνωτ., Ὑπὲρ τῶν Ἱερῶς Ἡσυχάζοντων, 3,
3, 3, σελ. 681, στχ. 10-17, 27-29)

Ἵ 'Ο χαρισματικὸς λοιπὸν αὐτὸς Ἐπίσκοπος εἶναι φορέας τοῦ *Πρωτείου τῆς Ἀληθείας*, τὸ ὁποῖο δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν τὴν αἴσθησι μιᾶς εὐθύνης, μιᾶς «πληροφορίας» νὰ ὁμιλῇ με *αὐθεντία* καὶ *κῦρος*.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐπειδὴ φέρουν τὸ *Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας*, εἶναι οἱ ὄντως *Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι*· εἶναι –κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ– οἱ «*τοῦ Διδασκαλείου τῆς Θεολογίας ἀσφαλεῖς προστάται*»¹⁰. εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἰσάγουν ἀσφαλῶς στὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως* καὶ στὴν σωτήρια βεβαιότητα, ὅτι στὴν Ὁρθοδοξία τὸ πλέον σημαντικὸν εἶναι τὸ «*Ὁμοφρονεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ*» (Sentire cum Ecclesia)¹¹.

Εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς τρεῖς Νέους Φωστῆρας, Φώτιο τὸν Μέγα, Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, ὃχι μόνον, διότι ἦσαν *ἀντι-παπικοὶ* καὶ ἐπομένως μᾶς ὀδηγοῦν στὸν σύγχρονο *ἀντι-παπικὸ ἀγῶνα* μας· ἀλλὰ, διότι ἀνεδείχθησαν Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι καὶ ἀνανέωσαν, τρόπον δὲ τινὰ καὶ ἐπαγίωσαν, τὴν ἐξαιρετικῆς σημασίας διδασκαλία περὶ τοῦ *Πρωτείου τῆς Ἀληθείας*.

Οἱ σύγχρονοί μας καινοτόμοι *Οἰκουμενισταί*, πλήττοντες βαναύσως τὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων*, προβάλλουν ἐντόνως καὶ συνεχῶς τὸ *Πρωτεῖον τῆς Δικαιοδοσίας*, τῆς *Ἐξουσίας* καὶ τῆς *Διοικητικῆς Ἐνότητος*· δὲν ἀκολουθοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρας, τοὺς φέροντας τὸ *Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας*· θεωροῦν τοὺς λόγους καὶ τὶς φιλενωτικῆς ἐνέργειές τους ὡς περισσότερο ἐγκύρους, ἐνῶ ταυτοχρόνως διώκουν παντοιοτρόπως τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἐνιστάμενοι ἀποτευχίζονται ἐξ αὐτῶν.

Τοῦτο ὅμως, δηλαδὴ «*τὸ μὴ Πατράσιν ἀκολουθεῖν*», κατὰ τὸ Μέγα Βασίλειο, εἶναι «*ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδεΐας γέμον*»¹² καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀλλοτρίους τῆς «κοινῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας», τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τέλει δὲ αὐτῆς ταύτης τῆς σωτηρίας.

10. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐνθ' ἄνωτ., Ἐπιστολὴ Α' Πρὸς Βαρλαάμ, § 32, σελ. 243, στχ. 10-11.

11. Ἁγίου Ἱερωνύμου, PL τ. 22, στλ. 475.

12. Μ. Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 392D/Ἐπιστολὴ NB', Κανονικαῖς, § α':

«Τὸ μὲν γὰρ Πατράσι μὴ ἀκολουθεῖν καὶ τὴν ἐκείνων φωνὴν [μὴ] κυριώτεραν τίθεσθαι τῆς ἑαυτῶν γνώμης, ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδεΐας γέμον».

Δικαίως λοιπόν, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου δὲν ἔχουν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς καινοτόμους καὶ λατινόφρονας Οἰκουμενιστάς· μὲ τὴν στάσι τους αὐτὴ ὁμοφρονοῦν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀκολουθοῦν τοὺς Πατέρας, τοὺς φέροντας τὸ **Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας**, ἔνεκα τοῦ ὁποῖου διδάσκουν μὲ **αὐθεντία** καὶ **κῦρος**, ὅτι

«ὅσον ἀποδιῦστάμεθα (ἀπομακρυνόμεθα)» τῶν Λατινοφρόνων, **«ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ ἁγίοις Πατράσι· καὶ ὥσπερ τούτων (τῶν Λατινοφρόνων) χωριζόμεθα, οὕτως ἐνούμεθα τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις Πατράσι τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας»¹³.**

* * *

Αὐτὴ εἶναι ἡ *Ἱερὰ Παρακαταθήκη* τῶν Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, τῶν Ἀγίων Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ· τὴν *Παρακαταθήκη* αὐτὴν διαφυλάσσει «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης» ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἡμῶν καὶ ἔνεκα αὐτοῦ ἔχει ἀνακηρύξει τοὺς Τρεῖς Νέους Φωστῆρας ὡς ἰδιαιτέρους **Προστάτας** Αὐτῆς στὸν ἱερὸ ἀγῶνα Της κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

Εἶθε οἱ πρεσβείες τους νὰ μᾶς ἐνισχύουν, ὁδηγοῦν καὶ προστατεύουν, ὥστε βιώνοντες μὲ συνέπεια τὸ **Ἡσυχαστικὸ καὶ Εὐχαριστιακὸ Ἦθος** τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐργαζόμενοι μὲ ζῆλο καὶ ἐπιμονή, μὲ διάκρισι καὶ σοφία, νὰ συμβάλωμε ταπεινὰ στὴν ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ **Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως** καὶ τῇ **Ἑορτολογικῇ Παραδόσει**·

πρὸς δόξαν τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐν τῇ Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 5ῃ Νοεμβρίου 2007φ, Κυριακὴ
Α' Νοεμβρίου
† *Σύναξις τῶν Ἀγίων Τριῶν
Νέων Ἱεραρχῶν*

Ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος
† *Ὁ Ὁρῶν Κυπριανὸς*
(νῦν Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς)

13. Πρβλ. Ἀγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG τ. 160, στλ. 536CD/Ἀπολογία.